

LBRIS

We know
books

Rachael Lippincott

LISTA NOROCOASĂ

Traducere din limba engleză
RALUCA BIȚOANĂ

LITERA
București

Capitolul unu

Am luat cu mine moneda norocoasă.

Nu știu de ce am făcut-o. Trecusem pe lângă ea de sute de ori fără să o privesc măcar o secundă în timp ce un strat subțire de praf i se forma pe margine. Dar era *ceva* în felul în care stătea acolo în seara asta, pe același raft de cărți unde stătuse neatinsă timp de trei ani.

În seara asta, jur că părea...

Norocoasă.

Mă strâmb când îmi vine *acel* cuvânt în minte, urmat de imaginea unor ochi albaștri și a unui păr lung și castaniu, o imagine care niciodată nu întârzia să apară. Norocul era pentru mama, nu pentru mine. Dar tot îmi îndes mâna în buzunar pentru a simți metalul neted, unghia de la degetul mare găsind creștătura familiară din margine, chiar deasupra capului lui Washington.

-O să fie distractiv, îmi șoptește tata, întorcându-se de la coada de unde se cumpărau biletele de joc ca să-mi arunce un zâmbet mare și orbitor de optimist.

Un zâmbet care se preface că nu ne-am petrecut ultimii trei ani dinainte de această seară evitând absolut orice ne-ar fi putut aminti de ea.

Eu pufnesc.

-*Distractiv* nu e în nici un caz primul cuvânt care îmi vine în mine, șoptesc în timp ce studiez încăperea, măsurând cu privirea acea grădină zoologică - strângerea lunară de fonduri la bingo din districtul școlar Huckabee.

Chiar și după tot acest timp în care n-am fost aici, aproape nimic nu s-a schimbat. Privirea mea trece de două femei în vârstă prinse într-o luptă corp la corp pentru un loc aproape de scenă, trecând apoi la Tyler Poland și colecția lui de pietre, așezate cu grijă în ordinea mărimii, deasupra biletelor lui mult râvnite de bingo.

Haotic poate. Haotic ar fi un cuvânt mai potrivit.

Dar nici măcar haosul creat de persoanele în vârstă certându-se și de colecțiile neprețuite de pietre nu îmi alungă neliniștea de a fi aici. Și nu doar din cauza a ceea ce a însemnat acest loc pentru mine și pentru mama.

Nu există un loc mai nepotrivit în care aș putea fi acum, după ce mi-am distrus întreaga viață socială acum trei săptămâni la bal. Din nefericire, viața mea socială fiind ruinată, nu am avut absolut nici o scuză ca să nu pot merge.

Și nu pot vorbi cu tata despre ce s-a întâmplat - sau despre orice altceva -, deci iată-mă aici! Făcându-mi loc prin mulțime cu o bulină roșie prinsă în piept, mai ceva ca în *Litera stacojie*, în timp ce tata se folosește fără rușine de această strângere de fonduri pentru a avea un fel de reuniune de liceu, deoarece este seara în care prietenul lui cel mai bun, Johnny Carter, se mută înapoi în oraș după douăzeci de ani pentru a avea grijă de mama lui.

Dacă vrei să te întorci în timp în mijlocul societății din Huckabee, aceasta e cu siguranță cea mai bună modalitate, fiindcă jumătate din absolvenții clasei lor probabil se află undeva în această sală.

O dată pe lună, cantina școlii elementare este transformată într-o audiție de grup pentru o compilație rurală din Pennsylvania între serialul *Dependența mea ciudată* și wrestlingul profesionist. Nu mă credeți? Prin clasa a cincea, doamna Long, o profesoară dulce ca un înger, i-a tras una în față lui Sue Patterson pentru că suspecta că nu alegea intenționat numerele B.

Ce e și mai greu de crezut este că avea dreptate.

– Mă duc să le iau biletele lui Johnny și Blake, zice tata, alegând să-mi ignore scepticismul în timp ce-și scoate portofelul. Știi ce greu e să găsești loc de parcare.

Se poartă de parcă m-aș fi întors aici după o săptămână de absență, nu după trei ani.

Ridic din umeri cât pot de nonșalant, privindu-l cum cumpără trei bilete de la domnul Henderson, directorul mustăcios de la gimnaziu și singurul în care se poate avea suficientă încredere încât să fie lăsat să vândă bilete de bingo fără să fie suspectat. Fusese nevoie de o întreagă serie de întruniri ale consiliului local și de șase luni de dezbateri riguroase înainte ca el să fie ales pentru această poziție.

– Emily, mă bucur să te văd aici, îmi spune directorul Henderson cu acea familiară sclipire compătimitoare în privire.

Mă strâmb instinctiv fiindcă „Mă bucur să te văd aici” se traduce automat prin „Nu te-am mai văzut de când a murit maică-ta”. Începe să scormonească în pachetul

masiv de bilete de bingo și scoate unul uzat pe care mi-l întinde.

- Vrei biletul tău și al mamei tale? Numărul 505. N-am uitat!

Tresar ușor în timp ce ochii mei urmează îndoitura familiară din centrul biletului, oprindu-se într-un final pe pata roșie din colțul din dreapta, unde am vărsat suc de fructe când aveam șase ani. Cel mai mult urăsc momentele astea. Momentele în care crezi că te-ai vindecat suficient și apoi ceva atât de simplu precum un bilet de bingo face ca fiecare fibră să pară carne vie.

505.

Când m-am născut în a cincea zi din a cincea lună, mintea superstițioasă a mamei s-a aprins precum un pom de Crăciun și *a jurat* că cinci este numărul nostru norocos. Așa că acel număr a intrat în fiecare lucru din viața noastră, de la numărul de dați în care trebuia să mă șterg în spatele urechilor la numărul de pe echipamentul meu de sport când am încercat să joc baseball o primăvară întreagă și fotbal o toamnă și până la monedele norocoase pe care ea mi le pune în palmă, șoptindu-mi că erau foarte speciale, fiindcă erau de 25 de cenți, deci cinci la pătrat.

Monede speciale, care într-o zi aveau să se umple de praf pe un raft de cărți. Până în seara asta.

Clatin din cap.

-Nu, mersi.

Urmează o pauză lungă și incomodă, iar tata îmi aruncă o privire înainte să scoată cu repeziciune o hârtie de cinci mototolită din portofel și să i-o întindă directorului Henderson.

-Îl iau. Mersi, Bill.

-Nu trebuia să faci asta, murmur către tata în timp ce ne îndepărtăm, directorul aruncându-mi acum o privire și mai compătimitoare.

-E doar bingo, Em, îmi zice în timp ce mergem în zig-zag către o masă liberă și ne așezăm unul în fața celuilalt. Poate să-l ia Blake dacă nu-l vrei tu.

Dar se uită în jos la bilete când zice asta, refuzând să-mi întâlnească privirea.

De parcă situația nu era suficient de stânjenitoare, fiica lui Johnny, Blake, ni se va alătura. Lucru de care nici nu știu încă ce părere să am. Ne înțelegeam destul de bine când eram copii, dar n-am mai văzut-o de la Crăciunul de acum un deceniu, când aproape că am dat foc la casă încercând să aranjăm o capcană pentru Moș Crăciun. Ceea ce nu prea e un subiect de conversație în momentul de față, mai ales că urmează să fim în ultimul an de liceu, nu copii de clasa a doua.

E de vârsta mea și nu știe pe nimeni altcineva aici.

Ceea ce, după această seară, probabil o să i se pară un lucru bun. Mai ales dacă situația devine dramatică.

Sau, cunoscându-i atât de bine pe oamenii ăștia, mai bine zis *când* situația devine dramatică.

Aud un râset, iar privirea mea trece automat de tata până la masa din colțul din spate, unde niște degete lungi și cunoscute trec printr-un păr răvășit care îmi este la fel de cunoscut.

Matt.

Stomacul meu se prăbușește până în podea când o mare de ochi se îndreaptă spre mine. Jake, Ryan și Olivia - vechiul meu grup de prieteni - mă privesc aspru din colț, cu niște expresii suficient de furioase încât să mă poată declara vinovată de crimă deosebit de gravă.

Ceea ce, după bal, toate dovezile ar arăta că acesta e... un verdict destul de corect.

Însă Matt nu se uită la mine. Privirea lui e fixată pe masa din fața lui, sprâncenele lui închise la culoare concentrate și strânse aproape una, de alta în timp ce își poziționează corpul în direcția opusă mie. Ceea ce e cumva de mii de ori mai rău decât privirile aspre.

Sunt surprinsă să-i văd aici în seara asta. În timpul verii, obișnuiam să stăm la piscina Huckabee după închidere sau să ne jucăm ping-pong în subsolul enorm al Oliviei.

Dar, până la urmă, cred că eu eram singurul lucru care îi oprea să vină la serile de bingo. Presupun că așa pot arăta serile de vară fără mine.

Îmi smulg privirea când tata îmi întinde în față biletul cu numărul 505.

- N-o să joc, zic eu.

Toată seara asta deja începe să pară că îmi scapă de sub control. Măcar atâta pot decide și eu.

- Atunci ce zici să joci pentru mine? zice în timp ce scutură niște jetoane roșii dintr-un pahar de plastic.

Privesc cum se revarsă în fața mea, formând un mic amalgam.

- Dacă se întâmplă să câștige biletul ăsta, păstrez eu coșul cadou.

Mă holbez la el, deloc amuzată. Nu pot pricepe de ce a ales să venim aici în seara asta.

Deși presupun că asta face el în ultima vreme - se preface că lucrurile nu au o însemnătate chiar dacă, de fapt, au.

Să vorbim despre mama? Nici într-un milion de ani!
 Să scăpăm de lucrurile ei? Cu siguranță.

Să mergem la strângerea de fonduri lunară de la bingo, la care ea se ducea cum se duc unii la biserică? Absolut.

- Preferabil coșul cadou Fotbal Fan Fiesta, adaugă el, făcându-mi apăsător cu ochiul, în timp ce mama Oliviei, Donna Taylor, șefa Asociației părinților și fosta regină a balului - zvonurile spun că a dat mită pentru ambele poziții -, în sfârșit își face apariția pe scenă cu pași mărunți și repezi.

Știi ceva? Bine. Cu cât începem jocul mai repede, cu atât mai iute scap de aici.

- Așa! E toată lumea gata să începem? întrebă ea în microfon înainte să arunce mulțimii un zâmbet de scenă exersat.

- La naiba, da! strigă Jim Donovan la două mese de noi, provocând un val de râsete în sală.

- Dacă îi mai scapă câteva din astea lui Jim, buzele Donnei o să se țuguie până ce iese tot acidul din ele, îmi șoptește tata, ochii lui căprui-închis încrețindu-se la colțuri când îmi aruncă unul dintre rânjetele lui.

Clatin din cap, înăbușind primul râset real din seara asta.

În Huckabee există o departajare ciudată, iar Donna Taylor și Jim Donovan sunt exemplul perfect. Avem femeile pe nume Donna, în conacele lor - sau case de țară renovate, cum le place lor să le spună -, soții lor având slujbe cu normă întreagă în oraș, în timp ce ele supraveghează copiii și se întâlnesc cu grupul de mame la Pilates de cinci ori pe săptămână. Și îi mai avem și pe cei ca Jim Donovan, trăind la câțiva kilometri spre sud la o fermă care a tot fost moștenită încă de când Betsy Ross a început să coasă prima oară steaguri americane.

Tatăl meu nu e chiar de la țară, cum e Jim Donovan, născut și crescut în Huckabee, cu cele patru generații dinaintea lui împărțind același nume – Joseph Clark. Acest oraș e atât de prezent în sângele lui, încât probabil s-ar preface în praf dacă ar trece granița. Deci cred că e un lucru bun faptul că Johnny se mută înapoi, altfel nu ar mai fi dat ochii cu tata niciodată.

– Ești atentă la biletul lui Blake în locul meu? mă întrebă tata, împingând alt bilet pe masă spre mine.

– Serios?

Pentru cineva care a zis că nu vrea să joace bingo pare că urmează să joc destul. Știu că nu prea ne zicem unul altuia ce simțim, dar trebuie să știe ce înseamnă pentru mine să fiu aici.

– O să ajungă în câteva minute, zice el distras, clătînând din cap la telefonul lui destul de vechi, citind un mesaj de la Johnny. Tocmai au găsit un loc de parcare.

Sunt pe cale să zic ca aș prefera să mă uit la Jim cum câștigă la tragerea tractorului a cincea oară în ultimii ani la bâlciul din oraș, dar sunetul familiar de bile mici și galbene zăngănind în mașină mă oprește. Mă uit la scenă și pentru o clipă sunt transportată înapoi la marea de numere care urmează să fie strigate.

Am învățat să număr chiar în această încăpere, așezând jetoane roșii peste numere în timp ce stăteam la mama în poală, mormăind numerele lipsă de care aveam nevoie ca să câștigăm. Mergeam cu mama la bingo aproape în fiecare lună de când venisem pe lume și câștigam aproape de fiecare dată. Ne tolăneam pe un tron de coșuri cadou din răchită și celofan, toate câștigate – zicea mama mereu – datorită biletului cu numărul 505 și monedei mele norocoase.

Prin urmare, bârfele erau nesfârșite. Jumătate de sală era convinsă că trișam, iar cealaltă era sigură că eram doar cele mai norocoase persoane din tot orașul Huckabee, șarmul mamei făcând ca nimeni să nu gândească ceva rău despre ea. Chiar și atunci când ar fi avut motiv să o facă.

Nu puteam să intru într-un magazin fără să-mi ceară cineva un set de numere de loterie.

Se pare că l-am ajutat pe Paul Wilson să câștige 10 000 de dolari la lozuri răzuibile de 4 Iulie, pe care i-a cheltuit o săptămână mai târziu pe un show pirotehnic unde și-a pierdut degetul.

Apoi, când aveam 14 ani, mama a murit și orice noroc aș fi avut s-a sfărâmat în bucăți, la fel ca degetul lui Paul Wilson.

De atunci m-am ferit de acest loc ca de ciumă. Nu mai vreau să-mi încerc norocul, nici măcar într-un joc simplu de bingo.

Dar privind-o pe Donna Taylor cum ridică o bilă galbenă între unghiile ei de un roz pal, simt aceeași atracție pe care am simțit-o când directorul Henderson a scos la iveală biletul de bingo pătat de suc de fructe și îndoit.

Un sentiment de parcă acea mașină de bingo din mine mai are nevoie doar de o rotire ca toate bilele să se reverse.

- Primul număr al serii, zice Donna la microfon, făcând o pauză în timp ce un grup de copii de gimnaziu aflați la trei mese de noi improvizează o bătaie de tobe.

O observ și pe Sue Patterson în colțul de lângă ei, așezându-și cu intenție rozariul și apa minerală peste setul de patru bilete.

- B-12! strigă, atrăgând veselia unora și mormăielile dezamăgite ale altora.

Caut să apuc un jeton, știind dinainte că trebuie să verific dacă se află pe biletul 505. Chiar și acum aş putea numi fiecare număr de pe fiecare rând, biletul fiind întipărit în mintea mea precum o adresă sau o melodie preferată.

Ezit deasupra grămezii de jetoane și arunc o privire rapidă să văd dacă este pe biletul lui Blake. În timp ce aşez jetoanele roșii peste numerele respective de 12, îl observ pe Jim Donovan privindu-mă de parcă sunt la linia de start pentru întrecerea de 100 de metri de la Jocurile Olimpice, iar eu am venit aici să iau medalia de aur. Îi întâlnesc privirea, amuzată că mai sunt văzută drept adversar după trei ani întregi de absență, un val din competitivitatea mea de mult uitată aducându-mi un rânjel pe buze.

Donna mai strigă câteva numere: I-29, G-48, B-9, O-75, I-23 și N-40. Ușor, biletele încep să se umple, oamenii ochindu-le pe ale vecinilor ca să le compare, celofanul de pe coșurile cadou lucind sub luminile fluorescente ale sălii de mese.

Observ un coș plin de popcorn, un card cadou de 100 de dolari pentru vechiul cinematograful din centrul orașului, la care eu și Matt obișnuiam să mergem mereu în serile de întâlnire, fiind așezat chiar în mijlocul coșului. Gândul la Matt îmi face obraji să se înroșească. Trebuie să îmi domolesc nevoia de a mă uita la el peste tata, un val de vină ținându-mi ochii lipiți de masa din fața mea în timp ce împing jetoanele roșii la locul lor, unul după altul.

-Noroc că am jetoane extra! îmi zice tata, scăpându-i o râsuflare lungă și clătinând din cap. Am dat lovitura!

Arunc o privire și văd că a reușit cumva să acopere doar un număr din tot acel spațiu liber.

-Dumnezeule, zic eu râzând, cum e posibil așa ceva?

- La naiba! Uită-te la tine, Clark, se aude o voce de peste umărul meu drept. Încă n-ai învățat să numeri.

Chipul tatei se luminează în timp ce brațul slab și bronzat al lui Johnny Carter se întinde peste masă ca să dea mâna cu el. Nu l-am mai văzut așa fericit de când Nick Foles a marcat acel eseu la Superbowl în iarna dinainte de moartea mamei, asigurând victoria pentru Eagles.

Ridic privirea și văd că Johnny arată la fel cum arăta când au venit în vizită de Crăciun în urmă cu zece ani, având doar câteva riduri noi. O cămașă albă largă atârână moale pe corpul lui înalt și slab, iar părul blond-închis e ciufulit. E ironic că poartă un lanț de scoici, dar cumva nu-i stă rău.

Dar presupun că poți face asta când ai fugit în Hawaii cu șase luni înainte de absolvirea liceului și ai devenit o legendă a surfului.

- Bună, Em, aud o voce, iar persoana căreia îi aparține se așază pe bancă lângă mine.

Capul meu se întoarce către Blake.

Mă aștept să văd o versiune puțin mai înaltă a fetei slăbuțe de șapte ani care purta tricouri largi și care nu părea să fi auzit de o perie de păr, dar asta nu e deloc persoana care s-a așezat acum lângă mine.

Cel mai simplu spus e că Blake a câștigat loteria pubertății.

Pielea ei are un bronz intens și strălucitor, o culoare pe care nimeni din Huckabee nu o are la sfârșit de august și în nici un caz acum, la început de iulie. Părul ei e lung și ondulat, mai închis la culoare decât al tatălui ei, dar cu aceleași șuvițe deschise de blond, precum razele soarelui care le-a așezat acolo.